

Islanninlammaskoira näyttelyissä!

Näyttelyt harrastusmuotona, vaativat harjoittelua siinä missä mikä tahansa muukin harrastus.

Monet mieltävät näyttelykehän vain juoksemiseksi ympyrää ja seisomiseksi näyttäen nätiltä, mitä se karrikoidusti toki onkin.

Todellisuudessa pelkkä hieno ulkomuoto ei riitä, mikäli toivoo koiralleen mukavaa kehäkokemusta, saati sen suurempaa menestystä.

On molempien edun mukaista, sekä koiran että esittäjän (oli esittäjä sitten omistaja itse, tai ulkopuolinen handleri) että koira tietää mitä siltä kehässä odotetaan.

No mitä asioita olisi sitten hyvä harjoitella ja miten?

Islantilaisen ollessa hyvin aktiivinen ja haukuherkkä rotu, lähtee harjoittelu ensin siitä että vilkkaassa, kiihdyttävässä paikassa pitää osata rauhoittua!

Tätä harjoitusta voi alkaa tekemään jo pennun saapuessa kotiin, vieden sitä vilkkaisiin ympäristöihin kuten match show (leikkimielinen koiranäyttely), koirakoulujen erilaiset koulutuskurssit, kaupungin vilinä ym.

Ympäristö voi olla mikä vain, oleellista on, että sama rauhoittuminen on koiralle joka paikassa.

Itse olen treenannut koiralleni häkin turvallisiksi paikaksi, jossa se osaakin nukkua sikeässä unessa vaikka mitä tapahtuisi ympärillä.

Myös esim. oma peitto, tai muu hyväksi kokemasi merkki rauhoittumiseen on yhtä hyvä, oleellista on, että se toimii koirallesi joka tilanteessa rauhottavana paikkana.

No mitä sitten itse kehässä esiintymiseen tulee, on sielläkin helpompaa koiran olla haukkumatta, ja ilman liiallista kiihtymistä, kun se tietää mitä siltä odotetaan!

Treenaaminen alkaa lyhyillä, mukavilla hetkillä, paljon palkkaa ja kehuja oikealla hetkellä.

Alkuun riittää, että koira ravaa pienen hetken samassa tahdissa kanssasi, ja siitä tulee kehut.

Varsinkin alussa on erittäin tärkeää, että koira EI saa palkkaa tai kehuja haukkuessaan.

Ajan ja toistojen kanssa koira kyllä oppii, että haukkuminen ei tuota mitään, vaan palkka tulee ainoastaan toivotusta asiasta.

Islantilainen kuuluu ns. vapaasti esitettäviin rotuihin, eli sen tulisi seistä toivotussa asennossa löysässä narussa, ilman että esittäjän tarvitsee koskea sen jalkoihin tai mennä kyykkyyyn maahan asettelemaan sen jalvoja toivottuun asentoon.

Tämä vaatii ehkä eniten harjoittelua, ja siinä palkan ajoitus on merkittävässä roolissa.

Koiran tulisi heti seistessään oikeassa asennossa, saada palkka!

Islantilainen oppii kyllä hakemaan jalkansa haluttuun asentoon hyvin nopeasti, kunhan se on saanut tarpeeksi onnistuneita toistoja.

Peilin edessä harjoittelu on tähän yksi parhaita keinoja, jotta näet koiran sivuprofiilin itse, kuten tuomarikin näkisi.

Avuksi on hyvä ottaa myös toinen henkilö, joka voi opastaa milloin koiralla on jalat tasan, ja sinä pystyt palkkaamaan oikeasta hetkestä. Youtube on hyvänä apuna koiran seisotuksen opettamisessa, sillä siellä on erilaisia vinkkejä eri rotujen kehäharjoitteluun, joita voi soveltaa omallekin koiralleen.

Tärkeimpänä on muistaa, että kaiken harjoittelun tulisin olla koiralle ja sinulle mukavaa puuhaa, ja koiran tulee haluta olla kehässä kanssasi. Silloin sen esiintyminen on luonnollisen näköistä, ja itsevarmana koira esiintyy edukseen.

Ei ehkä tulisi ajatelleeksi, että islantilaista tarvisi opettaa seisomaan pöydällä, koska se ei varsinaisesti ole pöytärotu. Mutta nykyään yhä useammat tuomarit pyytävät koiran pöydälle, vaikkapa selkää säästääkseen, tai ihan vain koska koiran tutkiminen on siten helpompaa.

Opettaisinkin tästä syystä islantilaiselle myös trimmipöydällä seisomisen, jotta se tietää, että siltä halutaan samaa seisomiasentoa ja paikallaan pysymistä myös tässä.

Pöytä voi tottumattomalle olla hyvin jännittävä paikka, ja silloin se näkyy myös kehäkokemuksessa.

Taas toisaalta, siitä ei ole mitään haittaa, vaikka koira osaa esiintyä millaisella tasolla tahansa, vaikka tuomari ei pöydälle koskaan pyytäisikään.

No mitä sitten kun ravi ja seisottaminen ovat hallussa?

Tuomarin pitäisi pystyä koskemaan koiraan joka paikasta, ja katsomaan myös hampaat!

Liian usein näkee hienosti seisovia koiria, joilla esiintyminen on upeasti hallussa, mutta tuomarin tullessa lähelle, ne peruuttelevat, tai jopa pakenevat tuomaria.

Tämä voi pahimmillaan johtaa jopa siihen, ettei tuomari pysty arvostelevaan koiraan kaikilta osin, eikä se näin ollen saa laatuarvostelua.

Eli sen lisäksi että koiran tulee osata seisoa paikallaan halutussa asennossa ja ravata nätisti, tulee sen myös sietää vieraan ihmisen koskemista, ja tutkimista tiiviistikin.

Tämänkin asian harjoittelu tapahtuu samalla tavalla, ensin lyhyillä hetkillä, vähän kerrallaan ja pikkuhiljaa aikaa lisäten. Erityisen tärkeää on, että urokset antavat koskea kiveksiin, koska tuomarin tulee ne tarkistaa.

Islantilaisilta tutkitaan myös takajalkojen kannukset, joten varsinkin takajalkojen koskemista tulee harjoitella paljon.

Tähän voi alkuun auttaa, että esittäjä menee myös maahan ja kevyesti pitää koiraan kädellään vatsan alta, ettei se menisi istumaan kun toinen ihminen koskee takajalkoja, samalla voi antaa palkkaakin. Avuksi voi ottaa sanan, joka tarkoittaa että tulee olla seisomassa vaikka tuomari koskeekin, kuten vaikka "seiso" tai "odota".

Pikkuhiljaa sitten aletaan jättää apukäsi pois, ja esittäjä nousee seisomaan, lopulta ihanne olisi, että pelkkä apusana riittää, jolloin tuomari saa koskea koiraan ilman esittäjän apua.

Tämä voi viedä aikaa ja paljon harjoittelukertoja, islantilaisen ollessa välillä hyvinkin innokas syliin menijä, joten kärsivällisyyttä harjoitteluun.

Vaikkakaan syliin meneminen ei ole niin paha asia kuin pakeneminen, joten liian vakavasti ei harjoitteluakaan kannata ottaa.

Hampaiden näyttämistä tulisi harjoitella yhtä paljon kuin kaikkea muutakin! Jotkut tuomarit katsovat hampaat koiralta itse, mutta jotkut haluavat esittäjän näyttävän ne tuomarille. Harjoittele molempia tapoja, samalla tavalla lyhyistä hetkistä aloitellen, makupala ja apusana voi olla mukana harjoittelussa.

Hampaiden näyttämisessä kehässä, on hyvä muistaa, että useat tuomarit jopa kieltävät makupalojen antamisen kehässä, koska tuomarin on inhottava koskea kuolaavan ja lihapullilta

haisevan koiran suuhun. Joten jos käytät makupaloja hampaiden näytön treenaamisessa, opeta koira odottamaan makupalaa niin että tuomari katsoo ensin hampaat, ja makupala tulee vasta myöhemmin, tai jopa niin että kehu riittää.

Kun näytät tuomarille hampaat itse, opettele näyttämään ne siten, ettei sinun pääsi ole tuomarin edessä.

Eli tuomarin tulee nähdä koirasi purenta, ei sinun takaraivoasi, joka kurkkii koiran suuhun.

Tätä ei aina tule ajatelleeksi, mutta siksi sitä kannattaa harjoitella, että sinä näytät hampaat tuomarille, itse pää taaksepäin väistäen että hän myös näkee ne..

Hampaiden näyttämiseen voi myös opettaa vihjesanan esim. ”hampaat” jolloin jälleen kerran koira tietää miltä siltä odotetaan.

Lopultahan tavoite on jälleen pystyä pelkällä apusanalla ohjaamaan koira olemaan paikoillaan tuomarin tutkiessa.

Kaiken kaikkiaan, lopulliset tavoitteet ovat pitkällisen harjoittelemisen tulosta, ja koko ajan pitää muistaa, että koira on eläin, joka myös esiintyy eri tilanteissa eri tavalla. Joskus erilainen pohja juosta, ei olekaan niin mieleinen, kova helle tai rankkasade voi vaikuttaa, ihmisen kova jännitys tarttuu koiraankin jne.

Olosuhteiden ollessa muutosherkkiä, koira auttaa eniten rutiinit harjoittelussakin, jolloin sen osatessa perus kehäkulun, on ulkoisten muutosten vaikutukset vähäisempiä.

Kun koira osaa peruskäskyt ja esiintyy hyvin, voi niitä lähteä vielä hienosäätämään. Ravia voi saada tehokkaammaksi, esiintymistä ponnekkaammaksi, jne. Nämä ovat sitten jo pitkällisen harjoittelemisen tulosta, ja vaatii jo omistajalta/esittäjältäkin taitoa ja halua eri tavalla panostaa kehäesiintymiseen.

Ensisijaisesti jokainen voi opettaa koiralleen perus kehäkäytöksen, ja jokainen voi menestyä olematta koskaan aiemmin käynyt edes kehissä.

Jokainen aloittaa joskus harrastuksen kuin harrastuksen, eikä kenenkään oleteta olevan parhaita ensi yrittämillä.

Kannustaisin kaikkia kehistä vähääkään kiinnostuneita lähtemään rohkeasti mukaan!

Islantilainen on hieno rotu, jota tuomaritkin yhä useammin tuntevat ja osaavat arvostaa!

Näyttelyiden kautta rotumme saa myös tunnettavuutta, ja tätä kautta monimuotoisuus säilyy, kun ihmiset uskaltavat esittää rotua myös ulkomailla.

Islantilainen suhteellisen pienen kokonsa vuoksi, on myös mukava matkakaveri, kun mukana ei tarvitse kantaa isoja ja painavia näyttelytavaraita.

Se on myös melkoisen sopeutuva, ja nauttii kaikesta tekemisestä omistajansa kanssa, parhaimmillaan näyttelyt ovatkin juuri teidän kahden yhteinen juttu, jota koira odottaa yhtä innokkaasti kuin vaikkapa agilityrataa tai metsässä kävelyä.

Näyttelyissä voi myös käydä turistina, ja kysellä omistajien vinkkejä ja neuvoja näyttelyharjoittelusta, apua saa varmasti kun vain kysyy.

Uskon että kaikki muut kuten minä itsekkin, ottavat vastaan uudet harrastajat ilomielin!

Hyvällä yhteishengellä harrastaminen on mukavampaa, eikä voitto saa olla ainoa syy harrastuksen parissa viihtymiseen!

Hyvä kehäkokemus ja koiran kanssa yhdessä tekeminen tulisi olla pääasiassa tässäkin lajissa, silloin on voittanut ihan jokaisen kehän jälkeen!

Toivottavasti näemme paljon islantilaisia kehissä!

Terkuin Katajala Nina ja Panda,

sekä Pandan handleri Sara Nordlund, jonka kanssa Panda rakastaa kehässä olemista, ja minä kehän laidalla olenkin vain palkkana!

Tämähän on myös yksi keino saada koira esiintymään paremmin, omistaja on islantilaiselle usein parhain palkka, ja kun on koiralle rakas esittäjä, se myös kykenee odottamaan palkkaansa kehäesiintymisen ajan!